

kupitele k tomu, by, uvědomiv si rozdíl likéru Cointreau a Curacao, tomuto výrobku dal přednost, poněvadž se domnívá, že likér z podniku výrobce veřejnou důvěrou vyznamenaného bude též výrobkem vynikajícím. V tomto směru tedy zprošťující rozsudek spočívá na zřejmě mylném výkladu zákona a jest toutéž vadou stížen rozsudek i v konečných svých úvahách, pokud, buduje na tomtéž mylném pojetí právním, vylučuje subjektivní zavinění obžalovaných ve příčině přestupku podle § 25 zák. proti nekalé soutěži jak ohledně poznámky »Grand Prix...«, tak ohledně poznámky »Expert de Jury...«.

Čís. 4329.

I když byl první rozsudek odvolacím soudem zrušen a věc vrácena okresnímu soudu k novému projednání a rozhodnutí, je soudce vázán zákazem reformace in peius, došlo-li ke zrušení prvního rozsudku jen k odvolání obžalovaného.

(Rozh. ze dne 20. listopadu 1931, Zm I 893/31.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací uznal po ústním líčení o zmateční stížnosti generální prokuratury na záštitu zákona právem: Rozsudkem okresního soudu trestního v Praze ze dne 7. února 1931 a jej potvrzujícím rozsudkem krajského soudu trestního v Praze jako soudu odvolacího ze dne 15. června 1931 byl ve výroku o trestu, pokud byl obžalovanému podle § 493 tr. zák. použitím §§ 266, 267 tr. zák. uložena trest vězení v trvání 14 dnů, porušen zákon v ustanoveních §§ 477, 293 odst. 3, 290 odst. 2 tr. ř.; oba rozsudky se co do výroků o trestu zrušují a trest se obžalovanému znovu vyměřuje peněžitou pokutou 900 Kč, v případě nedobytnosti vězením v trvání 14 dnů.

D ů v o d y:

Na Eduarda L-a byla podána u okresního soudu trestního v Praze soukromá obžaloba pro přestupek proti bezpečnosti cti jednak Růženou V-ovou, jednak Josefem H-em a obě obžaloby spojeně projednávány. Rozsudkem ze dne 23. května 1930 byl Eduard L. uznán vinným přestupkem podle § 491 tr. zák. a odsouzen podle § 493 tr. zák. s použitím § 261 tr. zák. k trestu na penězích 900 Kč, v případě nedobytnosti do vězení v trvání 30 dnů, nepodmíněně. Z tohoto rozsudku ohlásil a provedl odvolání co do viny a trestu jen obžalovaný Eduard L. Rozsudkem krajského soudu trestního v Praze jako soudu odvolacího pro přestupky ze dne 27. června 1930 bylo odvolání vyhověno a napadený rozsudek podle § 470 odst. 3 tr. ř. v celém rozsahu zrušen a nalézacímu soudu uloženo předsevzítí nové hlavní přeličení. Po opětném projednání věci byl rozsudkem okresního soudu trestního v Praze ze dne 7. února 1931 obžalovaný Eduard L. uznán vinným přestupky podle §§ 487, 488, 489, 491 tr. zák. a odsouzen podle § 493 tr. zák. použitím §§ 266, 267 tr.

zák. do vězení na 14 dnů nepodmínečně. Do rozsudku toho ohlásil a provedl odvolání do viny a trestu obžalovaný Eduard L.; rozsudkem krajského soudu trestního v Praze jako odvolacího pro přestupky ze dne 15. června 1931 bylo však odvolání to zamítnuto podle § 474 tr. ř. a napadený rozsudek v celém rozsahu potvrzen.

I rozsudkem okresního soudu trestního v Praze ze dne 7. února 1931, i potvrzujícím rozsudkem krajského soudu trestního v Praze ze dne 15. června 1931 byl porušen zákon ve výroku o trestu. Rozsudek okresního soudu odůvodňuje vyměření přísnějšího trestu, než byl obžalovanému prvním jeho rozsudkem ze dne 23. května 1930 uložen, názorem, že, když byl první rozsudek odvolacím soudem zrušen a věc vrácena okresnímu soudu k novému projednání a rozhodnutí, nebyl soudce vázán zákazem reformace in pejus. Tento právní názor je právně mylný, pokud nepřihlíží k tomu, že ke zrušení prvního rozsudku došlo jen k odvolání obžalovaného, a že tedy druhý rozsudek má svůj podklad výlučně v opravném prostředku vzneseném na prospěch obžalovaného. Vzhledem k zásadě §§ 477, 293 odst. 3 a 290 odst. 2 tr. ř. nesměl druhý rozsudek okresního soudu stanovit přísnější trest, než na jaký bylo uznáno ve zrušeném prvním rozsudku okresního soudu; učinil-li tak, porušil všeobecnou zásadu trestního řízení, zakazující reformatio in pejus, kterýžto zákaz, jde-li jen o opravný prostředek obžalovaného, vztahuje se na všechna další období trestního řízení, k nimž došlo následkem opravného prostředku obžalovaného. I rozsudek soudu odvolacího, jenž si patrně osvojil právní názor soudu první stolice, je následkem toho z těchto důvodů právně mylný a porušuje zákon v téměř směru. Bylo proto rozhodnouti, jak se stalo, při čemž se podotýká, že pokud jde o náhradní trest na svobodě, nemohl býti vyměřen trest vyšší než ten, jenž uložen odsouzenému rozsudkem okresního soudu trestního v Praze ze 7. února 1931 jako trest mírnější, an byl trest na svobodě uložený mu rozsudkem z 23. května 1930 přísnější.

Čís. 4330.

Přestoupení ustanovení § 335 tr. zák. jest dokonáno již, když je dáno ohrožení, jež může vésti k výsledku trestně závažnému, bylo-li toto ohrožení předvídatelné a výsledek pak z něho skutečně nastal.

Podle § 335 tr. zák. jest odpovědný nejen ten, kdo si byl nebezpečí vědom, nýbrž i ten, kdo si je uvědomiti měl.

Tím, že kdo dovolil ve svém pískovišti pracovati za obzvláště nebezpečných podmínek, vydal pracující osoby v ohrožení jich tělesné bezpečnosti a převzal za tuto jejich bezpečnost odpovědnost. Bylo jeho povinností učiniti taková opatření, by jakémukoliv nebezpečí zabránil; nestačí, že si počínal pasivně, vydav určité příkazy, o jejichž zachování se však s příslušnou autoritou a energií nepostaral.

S hlediska druhé věty § 134 tr. zák. bylo by lze zprostiti obžalovaného odpovědnosti jen, je-li souvislá příčinná řada událostí přerušena vedlejší příčinou, která započíná novou zcela samostatnou příčinnou řadu.

(Rozh. ze dne 20. listopadu 1931, Zm II 337/30.)